

sterke kleuren niet zooals het oranjerood voor de Falla's Vuurdans noch in Nin's Andaloesische liederen het bloedrood van den rok, wild onder de witte sjaal. De mantilla is wit of zwart en in Granados' Danza de los ojos verdes, door den componist aan haar opgedragen, is ze in bladgroene corsage met in het haar twee groote roode rozen. Een belangrijk deel van het kostuum zijn ten slotte de schoenen, nu eens hooggehakte zilverglinsterende muiltjes, waarmee ze tartend stampvoet, dan weer sandalen, om het benedeneinde van de beenen toegestrikt, waarop ze glijdende bewegingen maakt.

Geen oogeblik verlaat u de gewaarwording, dat zij put uit een overrijken stroom van nationale krachten, die in haar gestalte aangenomen en zich zodoende voor een lange periode vastgelegd hebben. Alles aan haar is de weelde van het geven en hoe kenschetsend is de lenigheid van dat herhaalde knielen en als het ware scheppen, alsof de melodieën over haar heen vloeien. Elke dans is een doorlopende stroom, die weer tot de bron schijnt terug te keeren. Prachtig is de vastheid, waarmee zij ze weet te besluiten en zelfs gaat haar virtuositeit zoo ver, dat ze er een met een kniebuiging eindigt. De muziek zelf neemt voor haar uiterst gevoelige zinnen gestalte aan, want als tusschen wingerdranken dansend schijnt ze van den overvloed te plukken.

Een hooge vreugd is deze kunst en gaat ervan uit, de vreugd van de scheppingsdaad, die rauwe wildheid en precieuzere verfijning weert. Een natuurkracht viert zich in haar uit, welke door een edele bezinning en stipte oefening wordt gedragen en gezuiverd. Heel het lichaam heeft de heerlijke losheid, die armen en beenen zich in een vrijheid laat vermeien, welke innerlijke gebondenheid is en aan het optreden dat karakter van zich zelf te ontstijgen geeft. Die souvereiniteit over het lichaam uit zich in karakteristieke gebaren gelijk bij wijze van rust en schakel het wiegelende deinen en het trotsche heffen van de beenen in Granados' Dans.

* * *

Na Argentina op haar tocht door de Parijsche huizen van vermaak gevolgd en telkens weer iets nieuws ontdekt te hebben, ben ik op mijn verzoek door haar ontvangen in de eenvoudige woning, gelijkvloers in een stille buitenbuurt van Parijs. Zij zoekt die rust, welke voor haar gestadige studie onontbeerlijk is, want haar kunst is een voortdurende groei en haar leven een zich aldoor verfijnen. In de wereldstad weet ze zich vrij wel te isoleeren en als ik me tegenover haar afvraag, hoe zij, gevierd kunstenaar, zich hier geestelijk staande weet te houden, lacht ze bij de bekentenis, volstrekt niet aan wereldsche salon-verplichtingen te offeren. Haar vrienden weten dat en hen ontvangt zij, maar voor